

DELEGERT KOMMISJONSFORORDNING (EU) 2025/1265

av 1. juli 2025

om utfylling av europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 575/2013 med hensyn til tekniske reguleringsstandarder som spesifiserer metoden for å identifisere en posisjons viktigste risikodriver og for å fastslå om en transaksjon utgjør en lang eller en kort posisjon som omhandlet i artikkel 94 nr. 3, artikkel 273a nr. 3 og artikkel 325a nr. 2

EUROPAKOMMISJONEN HAR

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte,

under henvisning til europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 575/2013 av 26. juni 2013 om tilsynskrav for kredittinstitusjoner og om endring av forordning (EU) nr. 648/2012⁽¹⁾, særlig artikkel 94 nr. 10 tredje ledd, og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) Virksomhetens størrelse er en indikator for graden av kompleksitet som institusjoner bør ha i sine kapitalberegninger. For å fastslå om institusjoner har tillatelse til å bruke forenklete metoder for beregning av krav til ansvarlig kapital for markeds- og motpartskredittrisiko, skal de beregne størrelsen på virksomheten i og utenfor balansen i samsvar med artikkel 94 nr. 1, artikkel 273a nr. 1 og 2 og artikkel 325a nr. 1 i forordning (EU) nr. 575/2013. Identifiseringen av en posisjons viktigste risikodriver og, på dette grunnlaget, fastsettelsen av om en transaksjon utgjør en lang eller en kort posisjon, er avgjørende for en korrekt beregning av virksomhetens størrelse. Med tanke på betydningen av disse beregningene for små og ikke-komplekse institusjoner bør metoden for å identifisere en posisjons viktigste risikodriver og for å fastslå om en transaksjon utgjør en lang eller en kort posisjon, stå i rimelig forhold til graden av institusjonens kompleksitet.
- 2) Metoden for å fastslå om en transaksjon utgjør en lang eller en kort posisjon, bør stemme overens med metoden for å fastslå om en transaksjon er en lang eller kort posisjon i forbindelse med transaksjoner omhandlet i artikkel 277 nr. 3 i forordning (EU) nr. 575/2013 og fastsatt i delegert kommisjonsforordning (EU) 2021/931⁽²⁾.
- 3) For å oppnå nøyaktige resultater bør metoden for å identifisere den viktigste risikodriveren for en ikke-derivatposisjon baseres på beregningen av de risikovektede deltafølsomhetene for risikofaktorer som fastsatt i del 3 avdeling IV kapittel 1a avsnitt 2, 3 og 6 i forordning (EU) nr. 575/2013. For å sikre konsekvens i framgangsmåten bør i tillegg metoden for å identifisere en posisjons viktigste risikodriver stemme overens med metoden for å identifisere den primære risikodriveren og den mest vesentlige risikodriveren i derivattransaksjoner som fastsatt i delegert forordning (EU) 2021/931.
- 4) Metoden for å fastslå om en transaksjon utgjør en lang eller en kort posisjon, bør baseres på beregningen av den risikovektede deltafølsomheten for den viktigste risikodriveren. Dersom institusjonene ikke er i stand til å beregne den risikovektede deltafølsomheten, bør de fastsette denne følsomheten ved å vurdere transaksjonens handels- eller sikringsformål.

⁽¹⁾ EUT L 176 av 27.6.2013, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2013/575/oj>.

⁽²⁾ Delegert kommisjonsforordning (EU) 2021/931 om utfylling av europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 575/2013 med hensyn til tekniske reguleringsstandarder som spesifiserer metoden for å identifisere derivattransaksjoner med én eller flere vesentlige risikodrivere med henblikk på artikkel 277 nr. 5, formelen for beregning av tilsynsbasert delta for kjøps- og salgsoptasjoner som er tilordnet renerisikokategorien, og metoden for å avgjøre om en transaksjon er en lang eller kort posisjon i den primære risikodriveren eller i den mest vesentlige risikodriveren i den aktuelle risikokategorien med henblikk på artikkel 279a nr. 3 bokstav a) og b), i standardmetoden for motpartskredittrisiko (EUT L 204 av 10.6.2021, s. 7, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2021/931/oj).

- 5) Det er nødvendig å fastsette en forenklet framgangsmåte for små og ikke-komplekse institusjoner som kanskje ikke er i stand til å beregne de risikovektede deltafølsomhetene, eller kanskje ikke kan bruke metodene for å identifisere den primære risikodriveren og den mest vesentlige risikodriveren i derivattransaksjoner som fastsatt i delegert forordning (EU) 2021/931. Denne forenklete framgangsmåten bør være egnet for de instrumentene som små og ikke-komplekse institusjoner normalt handler med. Større institusjoner bør også ha mulighet til å bruke denne forenklete framgangsmåten når de handler med enkle instrumenter som er omfattet av denne forenklete framgangsmåtens anvendelsesområde.
- 6) Den forenklete framgangsmåten bør føre til resultater som er i overensstemmelse med den risikovektede deltafølsomhetsmetoden. Ikke desto mindre bør det innføres forenklete antakelser for å redusere beregningsbyrden og den driftsmessige byrden for institusjonene, særlig når det gjelder instrumenter angitt i en annen valuta enn institusjonens rapporteringsvaluta. Av denne grunn bør institusjonene ved fastsettelsen av den viktigste risikodriveren tillates å se bort fra spotkursen mellom den valutaen som instrumentet er angitt i, og institusjonens rapporteringsvaluta for aksjer, obligasjoner og derivattransaksjoner, hvis underliggende normalt ville bli henført til kategoriene for rente-, kreditt-, aksje- eller varerisiko.
- 7) Kontantposisjoner i rapporteringsvalutaen bør ikke tas i betraktning ved fastsettelse av virksomhetens størrelse, siden de ikke endrer sin markedsverdi som følge av endringer i risikodriverne.
- 8) Denne forordningen bygger på utkastet til tekniske reguleringsstandarder som Den europeiske banktilsynsmyndighet har framlagt for Kommisjonen.
- 9) Den europeiske banktilsynsmyndighet har holdt åpne offentlige høringer om utkastet til tekniske reguleringsstandarder som ligger til grunn for denne forordningen, analysert de mulige tilknyttede kostnadene og fordelene samt anmodet om rådgivning fra interessentgruppen for bankvirksomhet opprettet i samsvar med artikkel 37 i europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1093/2010⁽³⁾.

VEDTATT DENNE FORORDNINGEN:

Artikkel 1

Metode for å identifisere en ikke-derivatposisjons viktigste risikodrivere

1. Når institusjoner identifiserer den viktigste risikodriveren for en ikke-derivatposisjon som er henført til handelsporteføljen, skal de først identifisere alle risikofaktorene for denne posisjonen som er avgjørende for dens verdiendring. De skal gjøre dette ved minst å vurdere risikofaktorene omhandlet i artikkel 325l til 325q i forordning (EU) nr. 575/2013. Risikofaktorene identifisert av institusjonene skal være posisjonens risikodrivere.
2. Institusjoner som i samsvar med nr. 1 har identifisert bare én risikodriver for en ikke-derivatposisjon som er henført til handelsporteføljen, skal anvende den risikodriveren som den viktigste risikodriveren for den posisjonen.
3. Institusjoner som i samsvar med nr. 1 har identifisert mer enn én risikodriver for en ikke-derivatposisjon som er henført til handelsporteføljen, skal identifisere den viktigste risikodriveren for den posisjonen ved å anvende følgende trinn i angitt rekkefølge:
 - a) Institusjonene skal beregne deltarisikofølsomhetene i samsvar med artikkel 325r og 325t i forordning (EU) nr. 575/2013 for hver risikodriver identifisert i samsvar med nr. 1 i denne artikkelen.
 - b) Institusjonene skal beregne de vektete følsomhetene i samsvar med formelen fastsatt i artikkel 325f nr. 6 i samme forordning på grunnlag av følsomhetene beregnet i samsvar med bokstav a).

⁽³⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1093/2010 av 24. november 2010 om opprettelse av en europeisk tilsynsmyndighet (Den europeiske banktilsynsmyndighet), om endring av beslutning nr. 716/2009/EF og om oppheving av kommisjonsbeslutning 2009/78/EF (EUT L 331 av 15.12.2010, s. 12, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2010/1093/oj>).

- c) Institusjonene skal identifisere den viktigste risikodriveren som den risikodriveren som svarer til den høyeste absolutte verdien av de vektete følsomhetene beregnet i samsvar med bokstav b) i dette nummeret.

Artikkel 2

Metode for å fastslå om en ikke-derivattransaksjon utgjør en lang eller en kort posisjon i sin viktigste risikodriver

Når institusjoner skal fastslå om en ikke-derivatposisjon utgjør en lang eller en kort posisjon i sin viktigste risikodriver, som omhandlet i artikkel 94 nr. 3 og artikkel 325a nr. 2 i forordning (EU) nr. 575/2013, skal de anvende en av følgende metoder:

- a) Beregne deltarisikofølsomheten til den viktigste risikodriveren i samsvar med artikkel 325r i forordning (EU) nr. 575/2013 og identifisere transaksjonen som
- i) en lang posisjon i den risikodriveren dersom den tilsvarende deltarisikofølsomheten er positiv, eller
 - ii) en kort posisjon i den risikodriveren dersom den tilsvarende deltarisikofølsomheten er negativ.
- b) Vurdere om posisjonens verdi er avhengig av den viktigste risikodriveren gjennom å ta i betraktning transaksjonens handels- eller sikringsformål med hensyn til denne risikodriveren og identifisere transaksjonen som enten en lang eller en kort posisjon i sin viktigste risikodriver på grunnlag av den vurderingen.

Artikkel 3

Forenklet metode for å identifisere den viktigste risikodriveren for en ikke-derivatposisjon og for å fastslå om ikke-derivattransaksjonen utgjør en lang eller en kort posisjon i sin viktigste risikodriver

1. Som unntak fra artikkel 1 og 2 kan institusjonene identifisere den viktigste risikodriveren for ikke-derivatposisjonene omhandlet i nr. 2 til 8 i denne artikkelen og fastslå om slike posisjoner utgjør lange eller korte posisjoner i den viktigste risikodriveren, ved å anvende framgangsmåtene fastsatt i de nevnte numrene.
2. For obligasjoner som består av gjeldsinstrumenter med fast rente uten valgfrihet, skal institusjonene anvende følgende framgangsmåte:
 - a) Institusjonene skal identifisere den viktigste risikodriveren avhengig av obligasjonens kredittkvalitet og sektor i henhold til artikkel 325ah i forordning (EU) nr. 575/2013 og obligasjonens gjenværende løpetid på grunnlag av et av følgende:
 - i) Tabell 1 i vedlegget til denne forordningen, dersom obligasjonens kontantstrømmer ikke er en funksjon av inflasjonstakter.
 - ii) Tabell 2 i vedlegget til denne forordningen, dersom obligasjonens kontantstrømmer er en funksjon av inflasjonstakter.
 - b) Dersom den viktigste risikodriveren som er identifisert i samsvar med bokstav a) i dette nummeret, er den risikofrie renten, skal denne viktigste risikodriveren være i den valutaen som obligasjonen er angitt i, med en av løpetidene fastsatt i artikkel 325l nr. 1 i forordning (EU) nr. 575/2013, som velges slik at den så nær som mulig samsvarer med obligasjonens løpetid.
 - c) Dersom den viktigste risikodriveren som er identifisert i samsvar med bokstav a) i dette nummeret, er utstederens kredittmarginsats, skal denne viktigste risikodriveren være kredittmarginen til utstederen av obligasjonen, med en av løpetidene fastsatt i artikkel 325m nr. 1 i forordning (EU) nr. 575/2013, som velges slik at den så nær som mulig samsvarer med obligasjonens løpetid.
 - d) Institusjonene skal fastslå om posisjonen utgjør en lang eller en kort posisjon i sin viktigste risikodriver, på grunnlag av følgende:
 - i) Dersom den viktigste risikodriveren identifisert i bokstav a), b) og c) i dette nummeret er den risikofrie renten eller utstederens kredittmarginsats, skal posisjonen være lang i sin viktigste risikodriver dersom obligasjonen selges, og kort dersom obligasjonen kjøpes.

ii) Dersom den viktigste risikodriveren identifisert i bokstav a), b) og c) i dette nummeret er inflasjonstakten, skal posisjonen være lang i sin viktigste risikodriver dersom obligasjonen kjøpes, og kort dersom obligasjonen selges.

3. For obligasjoner som består av gjeldsinstrumenter med flytende rente uten valgfrihet, skal institusjonene anvende framgangsmåten fastsatt i nr. 2. Dersom den viktigste risikodriveren identifisert i samsvar med nr. 2 bokstav a) er den risikofrie renten, og dersom obligasjonens gjenværende løpetid er mer enn ett år, skal den viktigste risikodriveren i stedet være utstederens kredittmarginsats, fastsatt i samsvar med nr. 2 bokstav c).

4. For en aksjeposisjon skal den viktigste risikodriveren være aksjespotkursen.

Posisjonen skal være lang i sin viktigste risikodriver dersom aksjen kjøpes, og kort dersom aksjen selges.

5. For en kontantposisjon i en annen valuta enn institusjonens rapporteringsvaluta, skal den viktigste risikodriveren være spotkursen mellom denne kontantposisjonens valuta og institusjonens rapporteringsvaluta.

Posisjonen skal være lang i sin viktigste risikodriver dersom kontantposisjonen er en eiendelspost, og kort dersom den er en forpliktelsespost.

6. For posisjoner i en fysisk vare skal den viktigste risikodriveren være den varespotkursen som tilsvarende posisjonens varetype.

Posisjonen skal være lang i sin viktigste risikodriver dersom den fysiske varen er en eiendelspost, og kort dersom den er en forpliktelsespost.

7. For en posisjon i en innretning for kollektiv investering skal den viktigste risikodriveren være risikofaktoren som tilsvarende den innretningen i undergruppen «Annen sektor» i tabell 8 i artikkel 325ap nr. 1 i forordning (EU) nr. 575/2013.

Posisjonen skal være lang i sin viktigste risikodriver dersom aksjene eller andelene i innretningen kjøpes, og kort dersom aksjene eller andelene i innretningen selges.

8. For en posisjon i en gjenkjøpstransaksjon der institusjonen eller dens motpart overfører verdipapirer som nevnt i nr. 2, 3 og 4, skal den viktigste risikodriveren være den tilsvarende generelle renten eller egenkapitalrenten.

Posisjonen skal være lang i sin viktigste risikodriver dersom gjenkjøpstransaksjonen er underlagt en gjenkjøpsavtale, og kort dersom den er underlagt en omvendt gjenkjøpsavtale.

Artikkel 4

Metode for å identifisere en derivatposisjons viktigste risikodrivere

1. Når institusjonene identifiserer den viktigste risikodriveren for en derivatposisjon, skal de først identifisere

a) alle risikodriverne for transaksjonen, i samsvar med artikkel 1 i delegert forordning (EU) 2021/931,

b) om transaksjonen har én eller flere vesentlige risikodrivere, i samsvar med artikkel 2 og 3 i samme delegerte forordning,

c) transaksjonens vesentlige risikodrivere og den mest vesentlige av disse risikodriverne, i samsvar med artikkel 4 i samme delegerte forordning.

2. Institusjoner som i samsvar med nr. 1 har identifisert en derivattransaksjon med bare én vesentlig risikodriver, skal anvende denne risikodriveren som den viktigste risikodriveren.

3. Institusjoner som i samsvar med nr. 1 har identifisert en derivattransaksjon med mer enn én vesentlig risikodriver som tilhører bare én risikokategori som omhandlet i artikkel 277 nr. 1 i forordning (EU) nr. 575/2013, skal anvende den mest vesentlige risikodriveren i denne risikokategorien som den viktigste risikodriveren.

4. Institusjoner som i samsvar med nr. 1 har identifisert en derivattransaksjon med mer enn én vesentlig risikodriver som tilhører to eller flere risikokategorier som omhandlet i artikkel 277 nr. 1 i forordning (EU) nr. 575/2013, skal identifisere den viktigste risikodriveren ved hjelp av en av følgende metoder:

- a) Dersom institusjonene har identifisert vesentlige risikodrivere i samsvar med artikkel 4 nr. 2 eller artikkel 4 nr. 4 i delegert forordning (EU) 2021/931, skal den viktigste risikodriveren være den mest vesentlige risikodriveren som tilsvarer det høyeste risikokategoritillegget blant dem som er omhandlet i artikkel 280a til 280f i forordning (EU) nr. 575/2013.
- b) Dersom institusjonene har identifisert vesentlige risikodrivere i samsvar med artikkel 4 nr. 3 i delegert forordning (EU) 2021/931, skal den viktigste risikodriveren være den mest vesentlige risikodriveren som tilsvarer den høyeste absolutte verdien av de vektete følsomhetene omhandlet i artikkel 4 nr. 3 bokstav b) i samme delegerte forordning.

5. En institusjon som anvender en av metodene angitt i artikkel 4 i delegert forordning (EU) 2021/931 for beregning av eksponeringsverdien for en gitt derivattransaksjon, skal bruke den samme metoden for å identifisere transaksjonens viktigste risikodriver.

Artikkel 5

Metode for å fastslå om en derivattransaksjon utgjør en lang eller en kort posisjon i sin viktigste risikodriver

Når institusjoner skal fastslå om en derivatposisjon utgjør en lang eller en kort posisjon i sin viktigste risikodriver, som omhandlet i artikkel 94 nr. 3, artikkel 273a nr. 3 og artikkel 325a nr. 2 i forordning (EU) nr. 575/2013, skal de anvende en av metodene angitt i artikkel 6 i delegert forordning (EU) 2021/931 på transaksjonens viktigste risikodriver.

Artikkel 6

Forenklet metode for å identifisere den viktigste risikodriveren for en derivatposisjon og for å fastslå om derivattransaksjonen utgjør en lang eller en kort posisjon i sin viktigste risikodriver

1. Som unntak fra artikkel 4 og 5 kan institusjonene identifisere den viktigste risikodriveren for en derivatposisjon som omhandlet i nr. 2 til 17 i denne artikkelen og fastslå om en slik posisjon utgjør en lang eller en kort posisjon i sin viktigste risikodriver ved å anvende framgangsmåtene fastsatt i de nevnte numrene.
2. For futurekontrakter eller forwardkontrakter på aksjer eller aksjeindekser skal institusjonene identifisere den viktigste risikodriveren som henholdsvis aksjespotkursen eller indeksspotkursen.

Posisjonen skal være lang i sin viktigste risikodriver dersom futurekontrakter eller forwardkontrakter kjøpes, og kort dersom de selges.

3. For framtidige renteavtaler («forward-rate agreements») der en motpart mottar flytende rente og betaler fast rente, skal institusjonene identifisere den viktigste risikodriveren som den risikofrie renten som tilsvarer følgende:

- a) Valutaen som det henvises til i den framtidige renteavtalen.
- b) En av løpetidene fastsatt i artikkel 325l nr. 1 i forordning (EU) nr. 575/2013, som velges slik at den så nær som mulig samsvarer med den framtidige renteavtalens løpetid.

Posisjonen skal være lang i sin viktigste risikodriver dersom institusjonen betaler fast rente, og kort dersom institusjonen mottar fast rente.

4. For futurekontrakter eller forwardkontrakter på obligasjoner som består av gjeldsinstrumenter med fast eller flytende rente uten valgfrihet, skal institusjonene fastslå om obligasjonen kjøpes eller selges under futurekontrakten eller forwardkontrakten, og på dette grunnlaget identifisere den viktigste risikodriveren og avgjøre om posisjonen utgjør en lang eller en kort posisjon i sin viktigste risikodriver, ved å anvende metodene angitt i henholdsvis artikkel 3 nr. 2 eller 3 på det underliggende gjeldsinstrumentet med fast eller flytende rente.

5. For futurekontrakter eller forwardkontrakter på veksling mellom en utenlandsk valuta og institusjonens rapporteringsvaluta skal institusjonene identifisere den viktigste risikodriveren som spotkursen mellom den utenlandske valutaen og institusjonens rapporteringsvaluta.

Posisjonen skal være lang i sin viktigste risikodriver dersom den utenlandske valutaen kjøpes, og kort dersom den utenlandske valutaen selges.

6. For futurekontrakter eller forwardkontrakter på varer skal institusjonene identifisere den viktigste risikodriveren som varspotkursen som tilsvarer følgende:

- a) Varetypen angitt i futurekontrakten eller forwardkontrakten.
- b) En av løpetidene fastsatt i artikkel 325p nr. 2 i forordning (EU) nr. 575/2013, som velges slik at den så nær som mulig samsvarer med futurekontraktens eller forwardkontraktens løpetid.

Posisjonen skal være lang i sin viktigste risikodriver dersom varene kjøpes, og kort dersom de selges.

7. For ordinære kjøps- eller salgsoptjoner med en enkelt underliggende aksje eller aksjeindeks skal institusjonene identifisere den viktigste risikodriveren som henholdsvis aksjespotkursen eller indeksspotkursen.

Posisjonen skal være lang i sin viktigste risikodriver dersom kjøpsopsjonen kjøpes, og kort dersom kjøpsopsjonen selges. Posisjonen skal være lang dersom salgsoptjonen selges, og kort dersom salgsoptjonen kjøpes.

8. For ordinære kjøps- eller salgsoptjoner med en enkelt underliggende obligasjon som består av et gjeldsinstrument med fast rente, skal institusjonene identifisere den viktigste risikodriveren ved å anvende metoden fastsatt i artikkel 3 nr. 2 på den underliggende obligasjonen.

Dersom den viktigste risikodriveren fastsatt i samsvar med artikkel 3 nr. 2 bokstav a), b) og c) er den risikofrie renten eller utstederens kredittmarginsats, skal posisjonen være kort i sin viktigste risikodriver dersom kjøpsopsjonen kjøpes, og lang dersom kjøpsopsjonen selges, og posisjonen skal være kort dersom salgsoptjonen selges, og lang dersom salgsoptjonen kjøpes.

Dersom den viktigste risikodriveren fastsatt i samsvar med artikkel 3 nr. 2 bokstav a), b) og c) er inflasjonstakten, skal posisjonen være lang i sin viktigste risikodriver dersom kjøpsopsjonen kjøpes, og kort dersom kjøpsopsjonen selges, og posisjonen skal være lang dersom salgsoptjonen selges, og kort dersom salgsoptjonen kjøpes.

9. For ordinære bytteavtaleopsjoner skal institusjonene identifisere den viktigste risikodriveren ved å anvende metoden fastsatt i nr. 15 på den underliggende rentebytteavtalen.

Dersom bytteavtaleopsjonen gir rett til å inngå en rentebytteavtale der opsjonshaveren mottar flytende rente og betaler fast rente, skal posisjonen være lang i sin viktigste risikodriver dersom institusjonen har kjøpt bytteavtaleopsjonen, og kort dersom institusjonen har solgt bytteavtaleopsjonen.

Dersom bytteavtaleopsjonen gir rett til å inngå en rentebytteavtale der opsjonshaveren betaler flytende rente og mottar fast rente, skal posisjonen være lang i sin viktigste risikodriver dersom institusjonen har solgt bytteavtaleopsjonen, og kort dersom institusjonen har kjøpt bytteavtaleopsjonen.

10. For øvre og nedre grenser skal institusjonene identifisere den viktigste risikodriveren som den risikofrie renten som tilsvarer følgende:

- a) Valutaen som det henvises til i den øvre eller nedre grensen.
- b) En av løpetidene fastsatt i artikkel 325l nr. 1 i forordning (EU) nr. 575/2013, som velges slik at den så nær som mulig samsvarer med den øvre eller nedre grensens løpetid.

Posisjonen skal være lang i sin viktigste risikodriver dersom den øvre grensen kjøpes, og kort dersom den øvre grensen selges. Posisjonen skal være lang i sin viktigste risikodriver dersom den nedre grensen selges, og kort dersom den nedre grensen kjøpes.

11. For ordinære kjøps- eller salgsoptjoner med en enkelt underliggende vare skal institusjonene identifisere den viktigste risikodriveren som varespotkursen som tilsvarer følgende:

- a) Varetypen angitt i opsjonskontrakten.
- b) En av løpetidene fastsatt i artikkel 325p nr. 2 i forordning (EU) nr. 575/2013, som velges slik at den så nær som mulig samsvarer med opsjonens løpetid.

Posisjonen skal være lang i sin viktigste risikodriver dersom kjøpsopstjonen kjøpes, og kort dersom kjøpsopstjonen selges. Posisjonen skal være lang i sin viktigste risikodriver dersom salgsoptstjonen selges, og kort dersom salgsoptstjonen kjøpes.

12. For ordinære valutaoptstjoner skal institusjonene identifisere den viktigste risikodriveren som spotkursen mellom den utenlandske valutaen og institusjonens rapporteringsvaluta.

Posisjonen skal være lang i sin viktigste risikodriver dersom den utenlandske valutaen kjøpes, og kort dersom den utenlandske valutaen selges.

13. For kredittopsbytteavtaler med én forpliktelse skal institusjonene identifisere den viktigste risikodriveren som utstederens kredittmarginsats som tilsvarer følgende:

- a) Utstederen det henvises til i bytteavtalen.
- b) En av løpetidene fastsatt i artikkel 325m nr. 1 i forordning (EU) nr. 575/2013, som velges slik at den så nær som mulig samsvarer med bytteavtalens løpetid.

Posisjonen skal være lang i sin viktigste risikodriver dersom beskyttelsen kjøpes, og kort dersom beskyttelsen selges.

14. For indekserte kredittopsbytteavtaler skal institusjonene identifisere den viktigste risikodriveren som kredittmarginsatsen som tilsvarer følgende:

- a) Kredittindeksen det henvises til i bytteavtalen.
- b) En av løpetidene fastsatt i artikkel 325m nr. 1 i forordning (EU) nr. 575/2013, som velges slik at den så nær som mulig samsvarer med bytteavtalens løpetid.

Posisjonen skal være lang i sin viktigste risikodriver dersom beskyttelsen kjøpes, og kort dersom beskyttelsen selges.

15. For rentebytteavtaler der en motpart mottar flytende rente og betaler fast rente, skal institusjonene identifisere den viktigste risikodriveren som den risikofrie renten som tilsvarer følgende:

- a) Valutaen det henvises til i bytteavtalen.
- b) En av løpetidene fastsatt i artikkel 325l nr. 1 i forordning (EU) nr. 575/2013, som velges slik at den så nær som mulig samsvarer med bytteavtalens løpetid.

Posisjonen skal være lang i sin viktigste risikodriver dersom institusjonen betaler fast rente, og kort dersom institusjonen mottar fast rente.

16. For aksjebytteavtaler der en motpart mottar avkastningen på en aksje eller aksjeindeks og betaler fast rente eller flytende rente, skal institusjonene identifisere den viktigste risikodriveren som henholdsvis aksjespotkursen eller indeksspotkursen.

Posisjonen skal være lang i sin viktigste risikodriver dersom institusjonen mottar avkastningen på aksjen eller aksjeindeksen, og kort dersom institusjonen betaler avkastningen på en aksje eller aksjeindeks.

17. For varebytteavtaler der en motpart mottar kontantstrømmer basert på prisen på en underliggende vare og betaler fast rente eller flytende rente, skal institusjonene identifisere den viktigste risikodriveren som varespotkursen som tilsvarer følgende:

- a) Varetypen angitt i bytteavtalen.
- b) En av løpetidene fastsatt i artikkel 325p nr. 2 i forordning (EU) nr. 575/2013, som velges slik at den så nær som mulig samsvarer med bytteavtalens løpetid.

Posisjonen skal være lang i sin viktigste risikodriver dersom institusjonen mottar kontantstrømmene basert på prisen på en underliggende vare, og kort dersom institusjonen betaler kontantstrømmene basert på prisen på en underliggende vare.

Artikkel 7

Ikrafttredelse

Denne forordningen trer i kraft den 20. dagen etter at den er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

Denne forordningen er bindende i alle deler og kommer direkte til anvendelse i alle medlemsstater.

Utferdiget i Brussel 1. juli 2025.

For Kommissjonen
Ursula VON DER LEYEN
President

—

UOFFISIELL OVERSETTELSE

Kredittkvalitet	Sektor	Løpetid									
		mindre enn eller lik 0,375 år	mer enn 0,375 år og mindre enn eller lik 0,75 år	mer enn 0,75 år og mindre enn eller lik 1,5 år	mer enn 1,5 år og mindre enn eller lik 2,5 år	mer enn 2,5 år og mindre enn eller lik 4 år	mer enn 4 år og mindre enn eller lik 7,5 år	mer enn 7,5 år og mindre enn eller lik 12,5 år	mer enn 12,5 år og mindre enn eller lik 17,5 år	mer enn 17,5 år og mindre enn eller lik 25 år	mer enn 25 år
		ginsats	ginsats	ginsats	ginsats	ginsats	ginsats	ginsats	ginsats	ginsats	ginsats

UOFFISIELL OVERSETTELSE

Kredittkvalitet	Sektor	Løpetid									
		mindre enn eller lik 0,375 år	mer enn 0,375 år og mindre enn eller lik 0,75 år	mer enn 0,75 år og mindre enn eller lik 1,5 år	mer enn 1,5 år og mindre enn eller lik 2,5 år	mer enn 2,5 år og mindre enn eller lik 4 år	mer enn 4 år og mindre enn eller lik 7,5 år	mer enn 7,5 år og mindre enn eller lik 12,5 år	mer enn 12,5 år og mindre enn eller lik 17,5 år	mer enn 17,5 år og mindre enn eller lik 25 år	mer enn 25 år
	Regional eller lokal myndighet og offentlige foretak	Inflasjons-takt	Inflasjonstakt	Inflasjons-takt	Inflasjonstakt	Inflasjonstakt	Inflasjons-takt	Inflasjonstakt	Inflasjons-takt	Inflasjonstakt	Inflasjonstakt
	Foretak i finanssektoren, herunder kredittinstitusjoner som er registrert eller etablert av en sentralmyndighet, en regional myndighet eller en lokal myndighet, og støtte-långivere	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats
	Råvarer, energi, industriprodukter, landbruk, produksjon, bryting og utvinning	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats
	Forbruksvarer og -tjenester, transport og lagring, administrative tjenester og støttetjenester	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats
	Teknologi, telekommunikasjon	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats	Utsteders kredittmar-ginsats
	Helsetjenester, forsyningstjenester, faglig og teknisk virksomhet	Inflasjons-takt	Inflasjonstakt	Inflasjons-takt	Inflasjonstakt	Inflasjonstakt	Inflasjons-takt	Inflasjonstakt	Inflasjons-takt	Inflasjonstakt	Inflasjonstakt
	Obligasjoner med fortrinnsrett utstedt av kredittinstitusjoner etablert i medlemsstatene	Inflasjons-takt	Inflasjonstakt	Inflasjons-takt	Inflasjonstakt	Inflasjonstakt	Inflasjons-takt	Inflasjonstakt	Inflasjons-takt	Inflasjonstakt	Inflasjonstakt

